

Наталена Королева

БЕЗ КОРИННЯ

Фрагмент

Одного дня пішла чутка, що Вірочка Сулима, більш знайома з Ноель, бо їхніх батьків в'язала стара приязнь, тяжко захворіла. Була тільки зо два дні в лікарні, і то в такому стані, що Ноель до неї не пустили. Третього дня багато інституток бачило з вікон «великої» рекреаційної зали, як до закритої коляски «кар'ятиди» з доктором укладали обложену подушками та обмотану ковдрами незугарну мумію. А коли на вечірню молитву зібралися знову до зали всі вихованки інституту, директорка звеліла додати до звичайних щоденних молитов ще окрему молитву: «За рабу Божу, немічну дівицю Віру».

Ноель дивно вразило те слово «раба»... Там, у покинутих радісних і вільних країнах, це треба було

«рабства» навіть для того, щоб служити Господеві. Щоправда, люди називали себе в молитвах «слугами Божими», бо ж таки й справді більшість із них хотіли служити йому, але не як раби служать грізному володареві й автократові, що невмодно карає за всяку провину чи й без провин. Служили йому із вдячності за стільки сотворених Ним радощів, за красу світу, за нескінчнні Його дари й милосердя. Та кілька разів уже доводилося тут Ноель почути, що «католицизм» – це тиранія, бо він уміщується в найінтимніші деталі життя, в'яже думку, волю, обмежує й укорює індивідуальність. Це він, «католицизм», зробив ту «бідну» Європу такою шаблоновою, трафаретною, відібрав їй оригінальність і «розмах»... Чи ж так? Там віра, справді, перепліталася дуже тісно з усім життям, так що неможливо було уявити собі одне без другого. Але ж і тут віра була в усіх формах життя, тільки ж вона була шакипена кимсь згори, примусова, «наказана» під страхом неминучої кари. Ноель ніяк не могла забути оповідань про те, що брати товаришок «муслили» сповідатися вдома в «страсну седмицю» та привозити начальству посвідку панотців, що вони справді сповідалися. Зпала й із власного вже досвіду, що найбільших кар можна було зазнати за неояву на Богослужбах у «табельні дні», коли святкували патронів царської родини... Помічала, що всі або майже всі з неохотою виконують приписи релігії, без найменшої духової потреби, і що та релігійна «практика»

тільки обвапшає життя. Тим часом «там» люди потребували віри, щоб можна було спертися на неї, щоб зробити своє життя легшим і світлим. А тут... Хіба ж може «раб» прийти й притулитися до ніг свого pana з повним піжності серцем?! І вона молилася за Вірочку «своїй» заквітчаній трояндами Мадонні...

1936 рік